

Βόλος 22 Απριλίου 2016

Του Σεραφείμ Αθανασίου

« ΚΑΠΟΤΕ ΣΕ ΚΕΙΝΑ ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΠΑΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ»

Φίλοι αναγνώστες σήμερα (22-4-2016), νοερά θα ταξιδέψουμε στο πολύ παλιό παρελθόν για να βρεθούμε σε χρόνια και εποχές που στα

Σερ.Αθανασίου

περισσότερα χωριά μας δεν υπήρχαν βρύσες στο εσωτερικό των σπιτιών, ούτε ρεύμα (αυτό κί'αν ήταν ακριβοθώρητο), ούτε τηλέφωνο, ούτε τηλεόραση, ούτε ραδιόφωνο, ούτε και τροχοφόρο όχημα και αν παρ' ελπίδα παρουσιαζόταν τέτοιο σε κανένα χωριό ερχόμενο από τις μεγάλες πολιτείες, αυτό με δυσκολία θα διάβαινε τις πελώριες σε βάθος λακκούβες, των στενών χωμάτινων δρόμων.

Όμως παρά ταύτα, οι κάτοικοι αυτών των χωριών ένοιωθαν ευτυχισμένοι και ανέμελα ζούσαν χωρίς παράπονα και όλοι τους

εργαζόντουσαν τις περισσότερες ώρες του 24ώρου χωρίς ανάπαυλα, στις αγροτικές τους εργασίες και τη βοσκή των ζώων τους.

Ο αγρότης, ο πανέξυπνος αυτός άνθρωπος, τα τότε χρόνια, που γνώριζε τα πάντα γύρω από τα προϊόντα που παρήγαγαν τα χωράφια του, δεν γνώριζε-και χωρίς υπερβολή-να σχηματίσει αριθμό τηλεφώνου- μια που αυτά του ήταν άγνωστα- και ίσως δεν είχε ποτέ του δει συσκευή τηλεφώνου.

Θα φανεί παράξενο αλλά σε χωριό της Ρούμελης όταν για πρώτη φορά είδαν να ξεπροβάλει από χωμάτινο δρόμο ένα μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο μερικοί χωρικοί ξαφνιαστήκαν και φώναξαν «έρχεται ένα θηρίο με κοίλες, έχ κι φέξα». Το ονόμασαν «θηρίο», τις ρόδες του «κοίλες» και τα φώτα του «φέξα».

Κατά τον αλωνισμό των σιτηρών με τα κάρρα κουβαλούσαν τα τσουβάλια σιταριού από τα αλώνια, δηλαδή από εκεί που αλώνιζαν τα δεμάτια σιταριού σε μια πελώρια μηχανή που πήγαινε αργά από χωριό

σε χωριό και ο ιδιοκτήτης αυτής, με τον αλωνισμό τους παρακρατούσε το όποιο δικό του όφελος.

Εκείνη η αλωνιστική μηχανή ήταν ένα μεγάλο θηρίο που στους χωμάτινους και κακοτράχαλους δρόμους μας ερχόταν από κάπου μακριά και μόνο όταν τα δεμάτια σιτηρών είχαν συγκεντρωθεί στα αλώνια.

Εγώ μικρός στο χωριό μου την Κόμνηνα θυμάμαι πως όταν «περπατούσε» εκείνο το «θηρίο» και με εκείνα τα μουγκρητά του και τα τουφ, τουφ, τουφ, έκανε τόσο θόρυβο, ενώ από το μεγάλο φουγάρο της μηχανής του (που έμοιαζε σαν μηχανή τραίνου) έβγαζε μαύρο πυκνό καπνό που γέμιζε την ατμόσφαιρα.

Εμείς τα ξυπόλυτα παιδάκια καθ ομάδες τρέχαμε μπροστά από την πελώρια εκείνη μηχανή και τρέμαμε μήπως το θηρίο μας φτάσει και μας «καταβροχθίσει» ολόκληρους. Έτσι νιώθαμε εκείνον τον πελώριο όγκο που κάθε χρόνο στον αλωνισμό των σιτηρών βλέπαμε.

Δεν υπήρχαν όπως είπα και αυτοκίνητα και θυμάμαι το γιατρό της δικής μας περιφέρειας σαν γυρολόγος γύριζε τα 5 χωριά της περιοχής του, καβάλα στο άλογό του και για ιατρείο εξέτασης ασθενών, χρησιμοποιούσε το γραφείο της κοινότητάς μας.

Η αμοιβή του γινόταν βάσει συμφωνιών με τον πάτερ φαμίλια κάθε οικογένειας και τις περισσότερες φορές σε είδος και όχι σε χρήματα.

Την ετήσια αμοιβή του την έπαιρνε ολόκληρη και μετά των αλωνισμό ανεξάρτητα το πόσες ιατρικές επισκέψεις είχε κληθεί να προσφέρει στο χρόνο που πέρασε.

Δεν ήταν υποχρεωτική η «κοντότα», (ο κόσμος τότε δεν είχε καμιά ασφάλεια) και όποιος ήθελε έκανε με το γιατρό συμφωνία που την ονόμαζαν «κοντότα».

Όλες όμως οι οικογένειες των χωριών προτιμούσαν να έχουν για ώρα ανάγκης τον γιατρό τους, όπως σήμερα εμείς θέλουμε τον ηλεκτρονικό Γερμανό μας και αν όχι αυτόν δεν φέρνουμε αντιρρήσεις να μας «προσέχει» και η «αγαπημένη» μας Καγκελάριος την οποία εδώ και χρόνια την έχουμε συνηθίσει να βρίσκεται δίπλα μας. Προσπαθούμε όμως να είναι κοντά μας μόνο στο ξύπνιο μας και όχι προς Θεού στον ύπνο μας γιατί εκεί δεν θέλουμε και εφιάλτες.

Αμυδρά θυμάμαι και τη συμφωνία που έκανε ο πατέρας μου με το μοναδικό γιατρό Γιώργο Καστανά η έδρα του οποίου ήταν το χωριό του, το Ρεγγίνι, δίπλα στο δικό μας.

Στη 10ετία του 1930 και κάθε καλοκαίρι μετά τον αλωνισμό ο γιατρός, ο υπέροχος εκείνος άνθρωπος και επιστήμων, ο οποίος δυστυχώς το 1944 κατακρεουργήθηκε από αναρχικά στοιχεία της τότε εποχής έπαιρνε από το σπίτι μας κάπου εξήντα ή εβδομήντα οκάδες (οκάδες υπήρχαν τότε) σιτάρι ,για την ετήσια αμοιβή του.

Δικός του άνθρωπος γύριζε τα σπίτια του χωριού μας με ένα μεγάλο κάρο και φόρτωνε αράδα τσουβάλια σιτάρι ανάλογα τη συμφωνία που είχε κάνει με τους συγχωριανούς μου, ή έπαιρνε και χρήματα.

Αυτό όμως γινόταν σε περίπτωση που τις οκάδες σιταριού που έπρεπε να εισπράξει τις άφηνε στο σπίτι του χωρικού και εκείνος τις πούλαγε για λογαριασμό του στον έμπορο και του έδιδε τα χρήματα.

Το χωριό μας τότε είχε κάπου 150 σπίτια, τα εκατό να είχε ο γιατρός «κοντότα» 100×60 οκάδες=6000 οκάδες σιτάρι. Εάν στα τρία μεγάλα χωριά μας Κόμνηνα, Καλλίδρομο, Ρεγγίνι είχε «κοντότα» ίδιο αριθμό σπιτιών (που θα τα είχε πιστεύω όλα: 3 χωριά \times 100 σπίτια=300 \times 60 οκάδες το κάθε σπίτι= 18.000 οκάδες σιτάρι.

Τα δύο μικρότερα χωριά μας Χάρμα και Καθάρα. Συνολικά το ολιγότερο: 2 χωριά \times 30 σπίτια= 60 \times 60 οκάδες=3.600 .

18.000 το ολιγότερο από τα τρία χωριά, πλέον 3.600 από τα μικρότερα δύο: $18.000 + 3.600 = 21.600$ οκάδες σιτάρι το χρόνο ο γιατρός της κοντότας. Ε, δεν ήταν και λίγες.

Τα χωριά που μπορούσε κάθε γιατρός να έχει στη δικαιοδοσία του και να ασκεί την ελεύθερη ιατρική του ήταν εκείνα που είχε στην περιφέρειά του κάθε Σταθμός Χωροφυλακής.

Με λίγα λόγια δεν μπορούσε να ασκήσει την ελεύθερη ιατρική του και σε χωριό που υπαγόταν σε άλλο Σταθμό Χωροφυλακής. Εκεί υπήρχε έτερος γιατρός και εργαζόταν ακριβώς όπως ο προηγούμενος.

Το ίδιο γινόταν και με τους Ιερείς των χωριών. Εκείνοι όμως ήταν οι πιο αδικημένοι γιατί δεν έπαιρναν όσα οι γιατροί και τούτο επειδή ήταν Ιερείς σε ένα μόνο χωριό και ανάλογα με τους κατοίκους έπαιρναν αυτά που τους έδωναν.

Τότε οι ιερείς δεν είχαν μισθό του Δημοσίου όπως σήμερα. Αλλά και τώρα εδώ και 6-7 χρόνια το ίδιο γίνεται. Από τότε που άρχισε η οικονομική κρίση ο συμπαθής κλάδος των Ιερέων μας είναι δυστυχώς άμισθος.

Έχοντας πίστη στο θεό Χειροτονούνται και χωρίς μισθό και για να ζήσουν οι ίδιοι και οι οικογένειές τους εργάζονται σε άλλα επαγγέλματα. Γνωρίζω Ιερέα που είναι οδηγός Λεωφορείου και κάποιος άλλος δύσκολα τα «φέρνει βόλτα» στέκεται όμως στο ύψος της Ιεράς αποστολής με αξιοπρέπεια και χωρίς γογγυσμούς.

Δύσκολα τα τότε χρόνια φίλοι μου αλλά ο κόσμος ήταν ήρεμος, ήταν ήσυχος και δεν είχε τα σημερινά προβλήματα που δεν τον αφήνουν να κοιμηθεί. Με το «φεγγαράκι το λαμπρό» στις αυλές των σπιτιών κάθε γειτονιάς τα βράδια ξεφύλλιζαν τα καλαμπόκια τους σιγοτραγουδώντας, ενώ σήμερα εκείνο το λαμπρό τους φεγγαράκι ο πολιτισμός, η επιστήμη και οι ηλεκτρονικές εφευρέσεις το ποδοπάτησαν και το παρουσίασαν σαν ένα αφιλόξενο στρογγυλό βράχο που δεν επιθυμεί να φέγγει και δεν έχει καμιά όρεξη κάτω από το δικό του φεγγοβόλημα να συνεχίσει να μαθαίνει τα παιδιά μας γράμματα ή και όποια άλλα όμορφα σπουδάγματα.

Καλό σας Πάσχα